

es parla de la historiografia), ara només cal esperar que ben aviat se'n publiquin les ponències i es faci la transcripció (i edició) de les diferents intervencions de la taula rodona de cloenda, ja que aquestes darreres són uns testimonis històrics incisius i de gran viva que, amb el temps, com passa amb els bons vins, guanyaran en importància i interès. Llàstima que per raons imperatives de darrera hora als professors Josep Fontana i Enric Lluch no els fos possible participar en la taula rodona, tal com s'havia previst.

Joaquim M. Puigvert i Solà

El professor Joaquim Florit, en el record

El dia 9 de març d'aquest any 2002 va morir a Barcelona a Barcelona el professor Joaquim Florit Garcia, a l'edat de noranta-un anys. Va arribar a Girona l'any 1942 per ocupar la càtedra de llengua llatina i, al mateix temps, la direcció de l'Institut Vell del carrer de la Força.

La seva mort ha colpit molts gironins i, especialment, els que vam ésser alumnes seus i que amb el record copsem ara amb enyorança el que va significar el seu mestratge i la seva estada a Girona durant vint-i-cinc anys.

El Sr. Florit —així el solíem anomenar— va néixer a Múrcia i va arribar al nostre institut procedent del de Torrelavega. Ben aviat s'identificà amb la realitat gironina i es considerà un

gironí més. Pels volts de l'any 1967, per raons personals i «en comissió de serveis», va traslladar-se a Barcelona, on dirigí l'institut de nova creació Emperador Carlos, en el qual es jubilà l'any 1980.

La seva relació amb Girona no es va interrompre mai, i durant molt de temps conservà el seu pis del carrer dels Alemanys, prop de la Porta Rufina, situació de la qual ell solia vantar-se, tot manifestant el seu goig de viure a tocar d'unes memorables restes de la Gerunda romana.

Coneixia molt bé i estimava amb deler tots els racons de la Girona antiga. No era gens estrany trobar-lo, en els seus pocs moments de lleure, passejant pels vells carrerons, tot repassant i descobrint la història de la nostra ciutat.

L'institut del temps del Sr. Florit, sobretot de la primera època, no podia sostreure's a les limitacions i restriccions que les circumstàncies de la trista i llarga

postguerra imposaven. El centre tenia pocs recursos, l'edifici era vell, el material escolar era escàs, a les aules els nois i noies eren separats pel passadís que rebia, irònicament, el nom de «paral·lel 38»... i no obstant això l'estimàvem com era, no en teníem cap altre i era, en definitiva, «el nostre institut». Ens compensava tenir aquella aula de física, tan plena d'aparells estranys; l'aula de ciències naturals, tan emblemàtica; l'aula esglaonada; les obertures solemnes de curs; les celebracions de la festa de sant Tomàs; el cant del *Gaudeamus igitur*, més gloriós que altres cants imposats, i, sobretot, uns professors ben rellevants: García López, Gener, Sobrequés, Fustagueras, Mn. Fuentes... i més endavant Bonnín, Colàs, Rosina Lajo, entre molts d'altres.

Amb un sentit de responsabilitat extraordinari i amb un saber fer de persona conscient i complidora de la seva tasca, el Sr. Florit va dirigir l'Institut gairebé dinou anys, no exempts de dificultats de tota mena, cabòries i moltes vegades incomprensions. Abans de tot, ell era l'home, el company i el professor.

Era conscient de la tasca encomanada als docents, una tasca doble entre els professors i els alumnes, i sabia compaginar molt bé l'exigència i l'autoritat que la docència concedeix, amb un capteniment de respecte i d'estima pels alumnes. Era el *doctus magister*, el professor savi, però amable, comprensiu, sempre obert al diàleg, ple d'humanitat, constantment disposat a donar consells i a ajudar en l'organització d'activitats que ell intuïa que podrien ésser saludables.

El professor Florit, el dia de la seva jubilació, l'any 1980.

